

Gyöngymondatok.

(Ujkori írótól.)

Hon. Honszeretet.

Védjed hazádat, mert ez mindent magába foglal, a mi szivednek érdekes és kedves. *Helvetius.*

Mind azt mondják: Magyarország meg van már halva. Keserves ezt a testet feldörzsölni. De nem egyhamar fogok vele felhagyni! gr. *Széchenyi István.*

Szép csillag a honszeretet, gyönyörűségesen ragyog. *Petőfi.*

A hon nevét, a drága szent hazát

Szivednek legtisztább helyére zárd! *Petőfi.*

Ne csufoljátok a szegényt, ha hazáért halni harcza megyen, ti fényes drága főurak; inkább maradjatok honn, és vigadjatok, ha szegyenlitek vele menni! *Jókai.*

A honérmelnü férfiak, kik nemzetjök üdvös nézeteit méltányolni tudják, ha a közérdekért elesnek, halálukat már csak avval is jutalmazva látják, hogy ez a nemzet tudtával történik. *Mendelsohn.*

Ezer életet adnék egy dicső halálért, ha vele hazámnak használnék. *Kisfaludi Károly.*

A haza veszélye az a tűz, mely az embert megpróbálja, mint az aranyat. A ki ezt ki nem állja, csak silány réz volt, ha ragyogni tudott is. *Kisfaludi S.*

A honvágy — e fojtó keserv — a szívet nem hagyja el soha, melyet sem a bölcsek gyógyirjai, sem idő nem orvosolhatnak. Nem ismeri azt a boldog, ki otthon nyugton él; nem tudja, mint sóhajt a bujdosó, ha visszagondol honára, s ha felkiált csak egy hantot, csak egymaroknyi port onnan nekem! koldus legyek ott, vagy elítelt! inkább a börtönt, a sírt csakhogy ott hazám határán! Oh, e keserv páratlan! *Jókai.*

Szülőföldem szép határa!
 Meglátlak e valahára?
 A hol állok, a hol megyek,
 Mindenkor csak feléd nézek. *Kisfaludi Károly.*

H Ő s. H ő s i s é g.

A hős háromnak a műve: a természetnek, a szerencsének és önmagának. *Rousseau.*

Sem a jó nevelés nem teszi a nagy jellemeket, sem a rossz nevelés azt el nem ronthatja: a hősök minden neme kiképződve jön ki a természet kezéből, és felülmulhatatlan tulajdonokkal. *Foutenelle.*

Szükség, hogy a tudomány az erőhöz járuljon, a hős szive mivélésére. *Richer.*

Hősnél nem elég csak a vitézi dicsőség; hozzá kell járulni az őszinteség jó hírnevének is. A derék hőst a minden erények összes csoportja alkotja. *Lambert ögrófné.*

H ü s é g. H ü t l e n s é g.

Ki a hűség ösvényéről letévedt,
 Annak kinzó tévelygés lett az élet. *Tompa.*

A hűség kísértet, melyről minden ember fecseg, de még nem látta senki. *Katona József.*

A női hűség hasonlít a csodához; csakhogy sokan, kik a csodának hisznek, ebben kételkednek. *Saphir.*

A fogadalom megváltoztatásához hasonló borzalmat semmi sem idéz elő; s minden hűtlen szív az erkölcsiség szörnye. *Molière.*

A férfi tud állandó lenni, ha méltó társat lét; s ha nem volna hűtlen nők a világon, bizonyosan hűtlen férfi nem lehetne. E téren a nők tökéletes kezdeményezéssel bírnak. *Dózsa Dániel.*

Az asszonyszív a hűséget
 Csak szükségből ismeri;
 Csak a rút hű, kinek szivét
 Már az ördög sem kéri,
 Legédesebb dicsósége
 Imádatni többektől;
 Csupán egynek hive lenni
 Ne várd soha szépektől. *Kisfaludi Sándor.*

IRODALMI ÉRTESITŐ.

Homiletika vagy egyházi ékesszólástan. Irta *Kovács Albert*, a gyakorlati theologia és egyházjogtan volt tanára, a budapesti ev. ref. theologiai akadémián. Nagy 8-rét 230 l. Kiadta Szóts Farkas budapesti theol. tanár. Budapest Hornyánszky V. könyvnyomdája. Ára 4 kor. — Irodalmi emlékkő. Az irodalomnak is megvannak a maga emlékkövei: az alkotások, melyek nem mindennapi értékűek, melyek arra valóak, hogy hosszú időn át szövegkönyv legyenek és a mikor talán más váltaná is fel, akkor is azokhoz az okulni vágyók tanulni járjanak. Kovács Albert már életében *Egyházjogtanában* állított egy ily emlékkövet. Megkésztette a másikat is és most tanítványa és kártársa nyilvánosságra hozza. A mű eredeti, tiszta és logikus munka. Bevezetés után, hol a gyakorlati theológiáról, a papról és a homiletikáról szól, tárgyát három részre osztja és beszél: az első részben a predicatio elvéről, a másodikban a tárgyáról, a harmadikban az alakjáról. Beszél és tanít oly helyes érzéssel, milyent csak az ékesszólás teljes átérzése és átértése nyújthat. A mily egyszerű és világos a főrészekre osztása, épp oly világosan és szónokai hajlamnak megfelelően dolgozza be a főrészek alá a részleteket, közben sok finom megjegyzéssel és okos intelmekkel. E munkában a keresztény szónoklat fejlődése is — a mit szintén felölel — tárgyias felfogásban jelenik meg: a keresztény egyházi szónoklatnak az ó-kori, a görög és római szónoklat volt a mestere. Magát az egyházi ékesszólást is úgy határozza meg, hogy az „az általános ékesszólástannak különös alkalmazása az egyház szükségéhez“. A könyvet, ha akadna is benne olyan tétel, melyet talán másképp gondolna, minden protestans lelkész használhatja és hibáznék, ha nem használná, mert „a homiletika tanulmányozása ha nem is teszi ékesszólóvá az embert,“ de „megmutatja az utat, a melyen haladva, azzá lehet a maga erején.“

Péterfi D.

Józan Miklós budapesti lelkész Dávid F. egyleti felolvasásokat adott ki: Ürmösi Miklóstól üdvözlő beszéd; dr. Masznyiktól a názáreti beszéd;